

Cyklovandr 2018

Sobota 30. Června

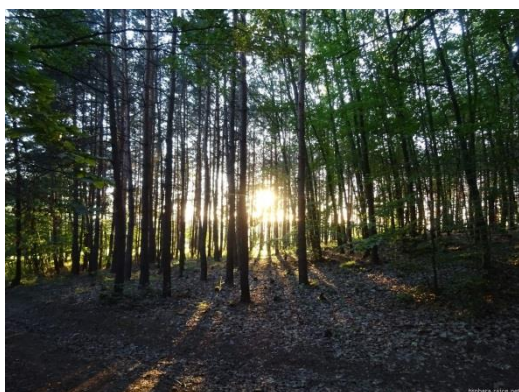

Vyjíždíme z Havířova v 5:10 do Ostravy a odtud rychlíkem v 6:25 do Prahy. Tady přijíždíme o půl desáté ráno.

Fotíme se na Václavském náměstí a pak jedeme podél Vltavy z Prahy pryč. Cestou však máme překážku v podobě tržnice a tudíž musíme slézt z kola a jít pěšky. Je teplo, svítí sluníčko. Jedeme

jedním z mnoha důlních děl jílovského zlatonosného revíru. Nafasujeme slušivé oblečky, helmy a svítilny

a Jdeme na prohlídku

u s průvodcem. Jdeme a místy se plazíme starým dolem s žebříky a úzkými chodníčky.

Po prohlídce pokračujeme v cestě pod starým Žampašským mostem, Žampašský most je druhým nejvyšším kamenným železničním mostem ve střední Evropě. Cesta vede přes hospodu a znovu přes kopce do Krňan. Tady večeříme a pak šupky dupky do

lesa a stavíme stany, chvíli kecáme a zkoušíme Vaškovu novou houpací síť a v deset jdeme spát.

Najeto 45 km

Neděle 1. července

Ráno je opět krásně a teplo. Chudák 10M má ale migrénu. A tak ji z toho necháváme chvíli vyležet. Necháváme zde věci Tomáše a Radku a jedeme se jen tak nalehko podívat se na Smetanovu vyhlídku u Třebsína. Smetanova vyhlídka nám nabízí krásné pohledy do údolí Vltavy – na vodní nádrž Štěchovice a na protější břeh na proslulou osadu Ztracenka, kudy prochází nejstarší turistická stezka u nás – Svatojánské proudy

Po návratu už je všechno v pořádku a tak nakládáme věci na kola a jedeme do Teletína. Na další vyhlídku Máj Vyhlídka Máj se nalézá nad Bílými skálami. Poskytuje pohled na hluboký skalnatý kaňon ve tvaru podkovy. Opět Tomáš s 10M hlídají kola (byli se tady už podívat loni) a my se jdeme pěšmo kouknout na Vltavu pěkně z ptačí perspektivy. Děláme si krásné fotky nad zátokou.

Odtud jedeme do Netvořic, opět přes kopce, ale dolů máme krásný dlouhý sjezd. Obědváme v restauraci a potom jdeme do muzea motorek, bohužel je zavřené, zřejmě dlouhodobě.

Jedeme do Jablonné, 10M jde na prohlídku zámku a my si dáváme zmrzlinu, kávu a odpočinek na okolních lavičkách a v trávě.

Po prohlídce a pauzičce jedeme dál do Nebřicha a pak ke Slapské přehradě postavenou už v roce 1950 na řece Vltavě. Je naší pátou největší přehradou. Tady se setkáváme s Květinou a Jarkem. Spíme zde na lesním tábořišti přímo u přehrady. Snažili jsme se najít klidnější místo v okolí, ale nebylo nic vhodného. Večer se jdeme vykoupat do přehrady, potom posedíme v kiosku u dobrého piva, hrajeme na kytaru. Je ale chladno a chladno je i v noci.

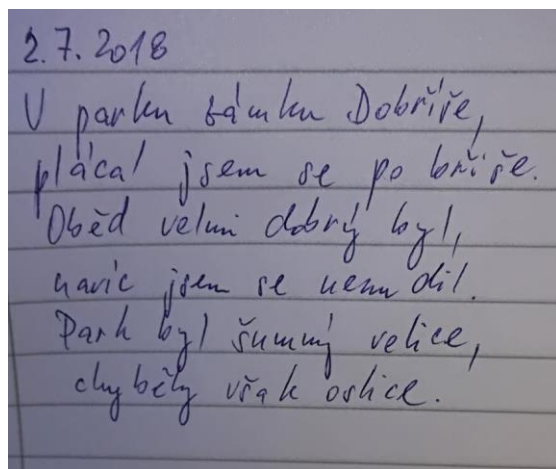
Najeto 40 km

Pondělí 2. července

Chladno je i ráno, ale stačí chvilka a sluníčko se už snaží prohřát vzduch. Čeká nás kopec, V této oblasti už to jiné nebude. Rozhlednu jsme naštěstí zrušili. V Novém Kníně si potřebuje Vašek koupit a hlavně vyměnit stojan. Mají pěkné náměstí s posezením a tak toho využíváme k odpočinku.

Odtud jedeme do Dobříše na oběd. Cestou se nám ale ztratil Kenny. Tomáš se Semišem se ho pokoušeli najít, ale neúspěšně. Mobil u sebe Kenny bohužel nemá. Po obědě se jedeme podívat na

místní rokokový zámek. Tomáš byl tak nadšen, že tady dokonce složil báseň.

Chceme vidět také zámecké zahrady, ale jsou bohužel zavřeny. Současným majitelem zámku je Dipl. Ing. Jerome Colloredo-Mannsfeld z Rakouska.

Projíždíme městem a stále hledáme Kennyho. Ovšem marně. A tak jedeme dál plánovanou trasou do Rosovic a Kotečic. Rádi bychom nějaké koupání, ale v okolí jsou jen zarostlé rybníky. Ani otevřenou hospodu nemůžeme zastihnout a tak sedíme, hrajeme karty a čekáme v Suchodole až otevrou. Potom máme namířeno do Příbrami do pivovaru. Polovina cesty je opět samozřejmě do kopce, Ale každý kopec jednou končí a máme tady krásný sjezd, pak trocha bloudění a už se nám do cesty postavil pivovar Na Podlesí. Sedíme venku, čepují tady fakt dobré pivo.

Odtud jedeme už jen kousek do lesa a stavíme stany. Samozřejmě nám to nedá a hledáme hříby. Je jich tu spousta. Autem, přijeli opět Jarek s Květinkou. Společně si pak povídáme a pijeme pivo ze Zašové - Portaš.

Najeto 45 km

Úterý 3. července

Probouzíme se do krásného slunečného rána. A konečně jsme zjistili, že náš ztracený Kenny je u své sestry poblíž Dobříše. No snad se ještě někde cestou potkáme. Jedeme na prohlídku dolu Vojtěch. Hornického muzea a skanzenu. Jáma byla „zaražena“ už v roce 1779. Těžilo se tady stříbro a olověná ruda.

Radka a Lucy se Zdeňkem hlídají kola, ostatní jdou na prohlídku do podzemí. Za necelé dvě hodinky už jedeme do Příbrami na oběd do staré hornické hospody. Výborné jídlo i obsluha.

Odjíždíme do Lazce a do Kozičina a k vodní nádrži Pilská. Tady se příjemně schladíme, dáváme si siestu, sbíráme borůvky i pár hříbků. Odtud jedeme krásnou lesní cestou z kopečka do kopečka až do Míšova. Tady je příjemná venkovní hospůdka a tak zůstáváme do večera. Kousek za hospodou pak ve vysoké trávě stavíme stany a u auta od Květinky a Jarka sedíme do noci u kytary a vypijeme všechno, co teče.

Spát jdeme docela pozdě.

Najeto 30 km

Středa 4. července

Ráno nám zase svítí sluníčko, a my odjíždíme ke včerejší večerní hospůdce, abychom tady kulturně posnídali. Odtud pak chvíli po deváté hodině do Strašic. Cesta vede lesy a loukami, kolem jsou rybníky. Je to docela neposkvrněná krajina bývalého vojenského prostoru. Jede se hodně příjemně, sem tam škvára, sem tam panely, ale většinou slušná asfaltka.

V centru obce jíme alespoň polévku, protože na oběd je ještě docela brzy. Odtud už jenom sjíždíme do Komárova, spousta kilometrů prakticky bez šlápnutí do pedálů. Tady jdeme na oběd do šnečí restaurace. Doufáme, že obsluha nebude právě ta šnečí. Je horko a tak se chceme někde vykoupat, ale bohužel místní koupaliště už nefunguje. Cestou máme možnost nasbírat si

hrášek a tak si jím plníme kapsy i brašny. Míříme do Hořovic a odtud do Lážovic. Konečně rybníček jako vymalovaný, takže naše volba je jasná. Koupačka na šály a pauzička.

pěkně strávený den i večer.

Odpočinuti a vykoupaní odjíždíme po 18 hodině do Saloonu Hatě Tady u piva a utopenců vydržíme až do noci. Za hospodou je hřiště a tak po domluvě s místními si zde můžeme postavit stany a jednu noc přenocovat. Máme za sebou

Najeto 65 km

Čtvrtek 5. července

Odjíždíme ráno opět za jasného slunečného počasí kolem Karlštejna do Třebáně. Cestou zastavujeme v Srbsku. Odpočíváme chvíli u Berounky a někteří z nás se jedou podívat do nedaleké trampské osady Údolí děsu. Vznikla již kolem roku 1920, což ji řadí k nejstarším u nás.

Po prohlídce nás čeká kopec jako kráva. Pak ještě dva kilometry rovinkou a jsme ve Svatém Jáně pod skalou. Je to jedna z nejmalebnějších obcí Národní přírodní rezervace Český kras. Svoji historii počítá od konce 9. století, kdy se zde podle legendy, v jeskyni pod mohutnou skalní stěnou, usadil první český křesťanský poustevník Ivan. Poustevník Ivan, zde uctíváný jako svatý, žil ve zdejších travertinových jeskyních, které jsou v tomto místě dodnes zachovány.

Občerstvení v podobě zmrzliny jistě přichází v pravý čas. Čeká nás totiž zpáteční cesta a ta je opět do kopce, ale s odbočkou na Bubovice. Tady obědváme, ale zřejmě

se to tady mělo jmenovat U Slimáka, protože obsluha je děsná!

Což také děláme.

Odtud se jedeme podívat na český Grand Canyon – Velká Amerika. Místo, kde se filmoval Limonádový Joe, ale také někdejší cílová stanice nepohodlných politických vězňů. To všechno jsou lomy Velká a Malá Amerika. Je to vápencový, asi 800 m dlouhý, 200 m široký a až 100 m hluboký zatopený lom. Na jeho dně se nachází dvě navzájem propojená jezírka s průzračnou vodou, která zejména v létě lákají ke koupání. Bohužel brána do lomu je trvale zavřená a tak i přes přísný zákaz řada lidí slézá po skalách na dno Velké Ameriky, což je poměrně nebezpečné a nelze doporučit. Bezpečně si lze lom prohlédnout z vyhlídky přímo u parkoviště, nebo z pěšin vedoucích kolem Velké Ameriky.

Odtud sjíždíme do Hlasné Třebáně, ale nad námi se honí těžké deštivé mraky. Cestou nás chytla příšerná průtrž mraček a silný vítr, ale naštěstí jsme se všichni stihli schovat. V Třebáni v hospodě pak usušíme co je třeba.

Nabíráme pitnou vodu a vzhůru do kopců. No ještě krátká zastávka v pivovaru U bobra a pak hurá na vrchol, do sedla nad Mníškem pod Brdy. Zatáčka míjí zatáčku, serpentýna serpentýnu a pořád je to dost do kopce. Všichni jedou a funí o sto šest. Objevují se tady s autem Květinka s Jarkem a ten se Radce nabídne a vystřídá ji na kole cca jeden kilometr před cílem.

Na vrcholu je krásný plácek na okraji jehličnatého lesa. Je tady i stůl s lavičkami. Paráda. Postavíme stany, uděláme nezbytnou hygienu, večeříme, a pak hrajeme na kytaru a zpíváme do pozdních večerních hodin.

Najeto asi 50 km, velmi výživných.

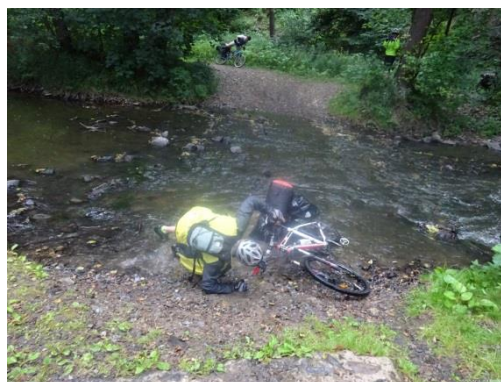
Pátek 6. července

Ráno poprchává, a je zamračeno. Odjíždíme v 9 hodin, tak jak je našim dobrým zvykem, ale už bez deště. Loučíme se ještě s Květinou a Jarkem, ti už jedou domů. My máme před sebou ještě dva dny. Nás teď čeká supr sjezd do Mníšku pod Brdy. Tady se jdeme nejdříve podívat do zdejšího státního zámku, jehož historie sahá až do 14 století. Posléze si skočíme nakoupit a pak do cukrárny.

Potom odjíždíme do Bratřínova a pak údolím říčky Kocáby po stopách starých trampských osad jako jsou U Kocáby, Dashwood, Louisiana, Kansas, Ascalona atd.

Musíme také přejet skrz říčku Kocábu a tady se Zdeněk s Tomášem nechtěně vykoupli. Tomáš má dokonce z normálního toaletního papíru, toaletní papír vyšší kvality a to vlhčený. Lucy se to podařilo dokonce i nafilmovat.

Ve Štěchovicích obědváme a pak nám Vašek za mírný úplatek ve formě dvou řezaných piv hlídá kola. My se mezitím jdeme pěšky podívat na Osadu Ztracenka. Počátky této trampské osady sahají dle osadní kroniky do roku 1919 a v jejím klíně vyrůstá již pátá generace. Nachází se v blízkosti jednoho nejromantičtějších míst vltavského údolí. Z původní osady se do dnešních dnů zachoval totem na Mravenčí skále spolu se sloupem s kovovými lipovými lístky se jmény osadníků, kteří již odešli na věčnost.

Jdeme podél Štěchovické přehrady, nahoru dolů pěšinkou pod i nad skálami přímo nad přehradou. Je to celkem asi 8 km. Všichni krom Tomáše a Semiše jsme nutně až akutně potřebovali toaletní papír. Všem zafungovala peristaltika střev.

Zpět jsme přišli asi po dvou hodinách chůze totálně vyštaveni, takže si opět dáváme nějaké pivo na zahánění žízně a doplnění tekutin. Vyrážíme do Pikovic. A opět je tu pro změnu kopec. A pak prudký sjezd do tábořiště u Sázavy. Je tady hodně lidí, vodáků a hlučno. Koupeme se v Sázavě a pak

se myjeme v ledové sprše. Potom si jdeme sednout do hospody. V noci není ale vůbec klid a pohoda. Kravál, dělobuchy, spíme špatně. Prostě tábořiště u řeky s vodáky.

Najeto 30 km

Sobota 7. července

Ráno je slunečné a horké, slunko jede už od brzkého rána. Odjezd máme naplánovaný až na 10 hodin. Zdeněk má ale teplotu, chvíli na něj čekáme, vzal si tabletku, tak snad bude dobrý.

Odjíždíme podél řeky Sázavy takzvanou Posázavskou stezkou ke Starcově restauraci. Je to patrová stavba ze dřeva kousek pod vrcholy obou Medníků. Pár kroků od hladiny, dosažitelná jen pěšky nebo po vodě. Byla to vyhlášená hospoda hlavně pro trampy. Jejimi návštěvníky byli dokonce i Voskovec s Werichem.

Je to k ní necelé dva kilometry, ale cesta je pro kola dost obtížná a tak je necháváme zamčená u stezky a dál jdeme pěšky. Kolem ve skalách i těsně u Sázavy je spousta malých i větších původně trampských chat. Původní trampové si vybrali opravdu nádherné místo pro odpočinek. V hospůdce si objednáme pivo a chvíli posedíme. Odcházíme a ještě jednou se kocháme, Pikovickou

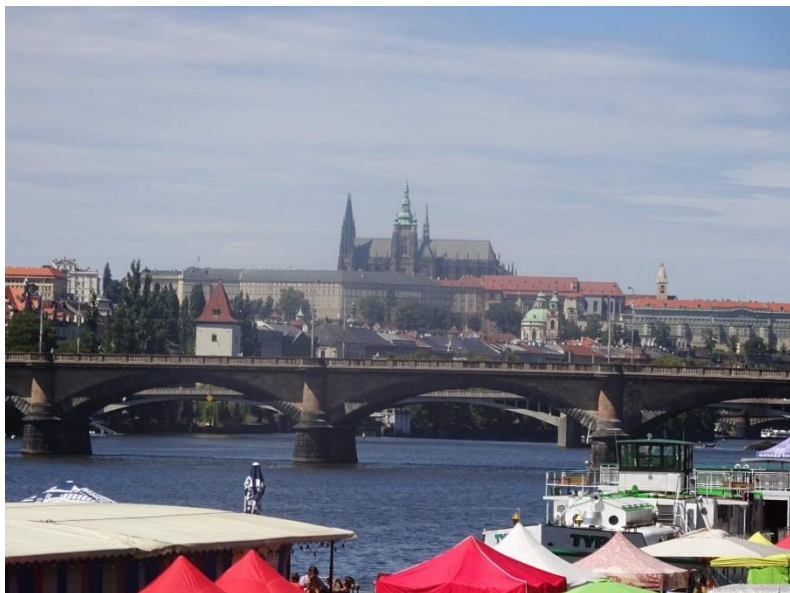

jehlou a tamním zrovna projíždějícím Posázavským pacifikem jedoucím na protějším břehu ve skále.

Kola nalézáme na svém místě a fičíme dál přes most po druhé straně řeky až k soutoku Sázavy s Vltavou.

Dál jedeme do Davle a následně bohužel cesta vede dost frekventovanou silnicí až na okraj Prahy. Provoz je docela hustý

nejede se vůbec dobře. Musíme to však zvládnout. Obědváme ve Zbraslavi u cyklostezky, takový fast food. Odpočíváme. Potom už jedeme přímo do centra Prahy. Tady na nábřeží konečně potkáváme opět Kennyho. Jedeme hlavním městem s krátkou pietní návštěvou krypty kostela Cyrila a Metoděje. A odtud už rovnou na nádraží a vlakem zpět domů.

Najeto cca 35 km

Celkem za týden najeto cca 330 km